

raztrgan, opraskan po rokah in po obrazu, včasih celó brez klobuka, je samo povedal, kako mu je nagajal kak posebno pisan metulj, pa je bilo vse dobro. In če je prebrodil križem vso travo po travnikih in ob njivah, je bilo dosti, da je le zinil besedo »Stanko«, pa je šlo godrnjanje vsaj brez vihre mimo njega. Še kak boljši prigrizek je včasih dobil tiste dni.

Skoro je Mirko natihem želel, naj bi hodil Stanko vsaj tri leta v tisto šolo, kjer zahtevajo lov na hrošče, na metulje in na druge »mrgolince«, kakor so jim rekli mati.

Nevoljen je prišel domov le tak dan, ko mu je ušel kak posebno lep metulj ali hrošč. Že se je ponesel: »Ali te imam?« pa ga je iskal včasih pod klobukom, pod kamižolo, v grmovju in travi. Nikjer nič! Tak dan je pa iz srca zaželel, da bi bila Stankova »mrgolinska šola« že skoro za deveto goro.

M. Fontana d. C.

Južni oblaček.

Bel oblaček je od juga
veter k nam prignal,
in nad nami ta oblaček
je obstal.

Prišli k njemu drugi bratci,
beli, lahkokrili,
in ga radovedno — bratca z juga —
obkolili.

Spraševali ljubeznivo
so ga od gorá
in dežel na jugu solnčnem
in morjá — — —

Oblaček ni jim odgovoril,
žalostno je zrl na nje,
bridko je bolest občutil
in gorjé.

Solza kanila oblačku,
kaplja biserna
Jaz razumem jo, to solzo,
solzo od morjá.

